

Marie Krásová

Scénář k videoreportáži

Zpracovali: Martin Hofman, Kateřina Karnová, Martin Pánek, Matěj Říha,

Lukáš Zvěřina

Pedagogické vedení: Mgr. Ingrid Mendlíková

Škola: ZŠ TGM a MŠ Dolní Bousov

- ***Pamětnice vypráví sama (otázky jí byly kladené, ale v konečné verzi reportáže jsou vystříhané, neboť příběh dobře navazuje)***

Jmenuji se Marie Krásová, zasvobodna Knoblochová. Narodila jsem se 13. února 1934 v Mladé Boleslavi. Můj tatínek byl sedlák a s maminkou celý život pracovali v zemědělství. Odmala jsme museli pomáhat. Měli jsme denně určité povinnosti. Pást husy, starat se o slepice, sbírat vajíčka a pomáhat i na poli už v raném věku.

A my, jako děti, jsme si hrávali venku, bylo nás tam tenkrát asi sedm, osm, u sousedů, měli cukrářství. A tam byl takový plácek a my jsme tam povykovali, běhali. A jela kolona. A my jsme věděli už, že to Němci prohráli, že utíkají a nevěděli jsme nic moudřejšího, než že jsme na ně mávali a smáli se a vysmívali se, jako děti. Tak jednou jeden nebo byli dva, nevím, začali střílet. Dodneška myslím, že ty díry po kulkách tam v tom domě pořád jsou, v Kněžmostě. Paní Pažoutová vyběhla z obchodu, měla mezi námi tři děti, nahnala nás dovnitř a tam nám... to nejhezčí, co řekla, bylo blbci. Zpohlavkovala nás, my jsme si to vůbec neuvědomili, co jsme dělali. Němci přejeli.

Chodili taky zajatci. Vodili průvody zajatců a my jsme jim z okna házeli chleba a jablka. A oni to sbírali a vojenský doprovod na nás hned namířil zbraně, takže jsme museli okna zavřít a utéct.

A ke konci války jsem jednou dostala rozkaz pást housata na louce, asi 400 metrů to bylo od domu. Tak jsem hlídala housata a najednou vidím, jak od nás ze zahrady někdo běží, byl to tatínek, mával rukama, křičí, já jsem tomu nerozuměla, běžela jsem mu naproti a tatínek... poprvé jsem ho viděla, že má slzy v očích a volal: „Je konec války, natrhej kytky! A ať jsou bílé, červené, modré.“ Říkám: „Proč právě ty?“ „Kopretiny, zvonky, vlčí máky. Protože to jsou naše národní barvy. A my tu kytici připevníme na vlajku, kterou jsme vyvěsili.“

No a pak přijela sovětská armáda, jezdili, my jsme je velice vítali. Měli jsme z nich radost, která ovšem dlouho netrvala. V rozhlase, televize nebyla, vystupovali politici, kteří, protože mezi lidmi byly obavy, že budou kolchozy, sovchozy tady, ujišťovali, že ne, že každý bude na tom svém statku, na těch svých pozemcích dělat, co uzná za vhodné. Ovšem velice brzy začali zakládat jednotná zemědělská družstva, přemlouvat lidi. Sedláci nechtěli vstupovat, byly všelijaké schůze, přemlouvání, hrozby. K nám přišli asi dva takoví náborčíci a tatínek je vyhnal, v ruce držel při tom vidle a to bylo špatně. Samozřejmě. A na nás po tomhle incidentu měla přijít taky řada. Tatínek ale už v té době onemocněl, měl tuberkulózu. A byl tedy těžce nemocný, takže takovou šťastnou náhodou prostě nedošlo k tomu vystěhování. Tatínek měl 252 koruny měsíčně, maminka pracovala v kravíně, na poli. Bylo to živoření.

Přála bych vám, abyste v tomhle století neprožili to, co generace před vámi v století minulém, a abyste vždycky našli dost síly a odvahy se tomu zlému postavit.